

v šolah in v pisarnicah ne krajša, je sveta pravica, od cesarja obljubljena, zagotovljena, podpisana. Kdor se pregrehe zoper to pravico kriviga stori, le ta je draživec (Wühler), ne pa tisti, ki mir pridigva s spolnitvijo vzajemnih pravic, in k prijaznosti in spravi opomina. Venec miru in sprave darujte vselej možu, kateri pot k zlogi (Einigung) pripravlja, serca za poterpljenje ogréva, in svitlost pravice in resnice razodeva! Kdor se pa o razdraženih časih, kakor so današnji, pri svojim prizadevanju za zložnost in bratinstvo med protivnimi strankami ne vstraši ne zaspoznaja, ne sovražtva ne očitovanja — temu pa še posebno podajte venec domoljubja; on ga ravno takó zasluži, kakor vojak v vojski, ki svoje življenje za samostojnost in čast domovine vaga!

Žaljíce

na grobu

„Lavoslave Kersnikove“.

Jedna rožca omedlela,
Jedna zvezda se vternila,
Rodoljubnja zvesta mila
Je od majke slovo vzela. —

Svetjem kinča čas gorice,

Tratam daja nov opás;

Plja iz hribov vun vodice,

Ziblje žita polni klas.

Vse se rožce v nove krila

Tisučbojne stiskajo;

Iz borščičev se hladila

Nove pesmi slišijo.

Vse pripravljeno sprejeti

Je kraljice rož porod,

V ljubopolnim se trepeti

Kinča, snaži vse povsot.

Zelena glavica miga

Kviško divna vun iz tla,

Sterga mrežce — se zažiga

Krasna rožic rožica.

Njeni duh se krog razlija

Blesk leskeče poljem krog;

Hvale njene harmonija

Polni polje, hrib in log.

S tmine krili noč objame

Vse natvore svete hrame,

Iz goré vihar perpiše

Strele pali, grom buči:

Rožca mertva tam leži,

Polje je pokopališe . . .

Božja roka svit raztresa

Čez nezmerjene nebesa;

Zvezda se pri zvezdi sveti,

Da se će obnebje vneti.

Pod svitljavo se sprehaja

Tam mladeneč, si napaja

Z duham žarene višave

Čutke serca, misli glave;

In na zvezdo tje oberne

Svoj pogled — pomen ji daja,

Si izvoli luč jo raja —

Kar se vterne — v tmine černe . . .

Mati mile duše perve dnove

Čuti lesketati iz prostosti,

Urno kliče zveste vkup sinove,

Hčerke zale v slavni zbor kreposti.

Vdati toku nje besed se more,

Komu serce ni še okamnelo,

K pervorojene svitlôbi zore,

Vabi svojo domovino celo.

Vkupej vabi si mladence, dive,

Svoje harpe čudotvorne glase,

In razdiha v narod pesme žive,

Da ji serce pamet, roka vda se. —

Lavoslava! Tebi je nosila

Solza ljubavi do nje nezmerne,

Ti z besedo, s petjem si ganila

Sine, hčere, materi neverne.

Oče Tvoj — on biser domovine —

Sive glave že, se duše vnete

Blagoslovil sam je Tvoje čine

Z gorko solzo, s kapljo duše svéte.

Mati, bratje, znanci — vsi, vsi Tvoji

Jokajo se na prezgodnim grôbi;

Ah nikar, nikar! saj v slavnim broji

Rodoljuben je v neba svitlôbi.

Alj Slovenija, mogočna mati,

Sama se po svoji hčerki zali

Solz nemore, noče se zderžati, —

Ah zakaj bi mi se ne jokali! Kamnogorski.

Novičar iz Ljubljane.

Včeraj pópoldne so prišli svitli nadvojvoda Janez na poti v Terst v Ljubljano. Kér ravno Novíce v natis gredó, bomo prihodnjo sredo od tega veseliga prihoda več povedali. — V nedeljo so zbrani deležniki slovenskiga glediša v Ljubljani poterdili postave, po katerih se bojo zdej berž razpisale darila po 100, 80, 60, 50 in 30 gold. za nar boljši slovenske igre, in se bojo igravci in igravke najeli. Od vsiga tega tudi drugi pot kaj več. — V podeljik je vidil nek Ljubljančan Vipavca češnje v Graškim kolodvoru prodajati, ki se je po železnici tje podal. Prav je to; tode češnje so bile precej drage, funt po 17 krajc. srebra. — Barovnica, vas blizo Verhnike, je v saboto skorej cela pogorela, — le sreča je še, de imajo pogorelci večidel svoje pohištva zavarovane.

Novičar iz mnogih krajev.

Tudi v Gorici in Celjovcu, kakor po celim Goriškim in Koroškim, so bili cesar z veliko častjo sprejeti. Za uboge v Terstu in Istrii so podarili 5000 gold., za uboge v Celjovcu pa 800 gold. — 23. t. m. so srečno na Dunaj nazaj prišli; pa na Dunaji, ko so se v kočii s svojo materjo v mesto peljali, bi se jim bila kmalo velika nesreča prigodila: konji so se splasili, pa k sreči so jih ljudjé, ki so na pomoč prihiteli, kmalo vstavili, de se ni nič hudiga zgodilo. Kakor je bilo ta dan življenje našiga cesarja v nevarnosti, v še hušji nevarnosti, pa na vso drugo vižo, je bilo pred ta dan življenje Prajsovskiga kralja, kteriga je v Berlinu nek izslužen vojak, 39 lét star, Sefeloge po iménu, s pištolo vstreliti hotel, ravno ko se je hotel kralj na železnico podati. K sreči je kralj z desno roko se vbrnil, de krogla ni v persi šla, ampak je le roko ranila. Rana je velika, pa vunder ni nevarna; grozniga hudo-delca so berž zagrabili, in ljudstvo bi ga bilo stergalo, ako bi ga ne bila kraljeva straža ubranila. — Iz Ogerskiga in Českiga je prišlo spet veliko bakra (kufra) na Dunaj, iz kteriga vedno krajcarje kujejo; tistih po 2 krajcarja ne kujejo več, zató kér so preokorni. — Med Karlovcam polep Save in med Reko bojo velko eesarsko cesto delati začeli. — Ministerstvo je dobilo iz mnogih dežel našiga cesarstva oznanilo, de žita in klaja povsod prav dobro kažejo; posebno v Banatu, kjer žito že več lét ni takó lepo stalo. — Saboto pred Binkuštni je strašna ploha in toča strašno škodo storila od Brežic do Rajhenberga. V Zdolski in Videmski fari je clo vse pokončala, takó de so ti reveži usmiljenja in pomoči še skoraj bolj potrebni, kakor pogorelci. 21. dan t. m. se je začelo v deržavnim zboru v Parizu tisto imenitno posvetovanje zastran nove volitne postave, zavoljo ktere se nekteri silne prekucije na Francoškim bojé. V Parizu in tudi po deželi je še vse mirno.

Popravek.

V poslednjim »Novičarju iz Ljubljane« se je pogršek vrinil pri naznanilu vožnje po železnici; namest »vsako nedeljo in pondelj« bëri »vsako nedeljo in vsak praznik« ako bo vreme lepo i. t. d.